

Första gången på O-ringen

Redan i bilen på väg söderut börjar jag oro mig över att jag har anmält mig till för svår klass, men jag varken orkar eller har råd att byta till en lättare. Det är väl inte hela världen om jag kommer sist, tänker jag och vet att jag lurar mig själv. Ingen vill komma sist, och absolut inte på sitt allra första O-ringen.

Jag har ingen aning om vad som väntar. 20 000 anmälningar, läser jag på hemsidan. Hur kan så många människor få plats i en och samma skog? Hur länge kommer jag att behöva stå i kö till toaletten före start? Hur tidigt måste jag gå till start för att hinna stå i den långa toakön? Hur tidigt måste jag gå upp för att hinna till arenan? Hur tidigt börjar bussarna gå? Är det lika lång kö till bussarna som till toaletterna? Tid och köer (och oro över att vara anmäld i för svår klass) är det som snurrar mest i huvudet på en tidspeppist inför en O-ringenpremiär.

Framme vid campingen. Vi följer skyltarna mot K och ser Attundaflaggan på långt håll. Människor överallt. Vi är pepp och glada och ser fram emot en hel vecka på luftmadrass. Fem personer i en mycket liten husvagn med förtält. Dagarna går in i varandra. Varje kväll ligger jag i min sovsäck och räknar baklänges. Om jag startar den tiden måste jag gå till start senast den tiden och om jag vill ha en timme på arenan innan jag går till start och om bussresan tar så lång tid måste jag gå till bussen den tiden och om frukosten tar så lång tid då måste väckarklockan ringa prick... Den stora skrällen över att komma för sent till sin start.

Som sagt, dagarna går in i varandra. Fascinationen över diskningsproceduren. Jag pratar med folk när vi står där på rad och diskar. Vi pratar om olika sätt att lägga upp diskningen, hur man gör med varmvattnet, hur ofta man diskar eller hur många dagar man sparar sin disk. Jag får låna en kvinnas stormkök för att koka upp lite extra varmvatten för att få bort smutsen som torkat in på besticken. Och så det här med bussarna. Mose räknar ut hur många bussar som åker fram och tillbaka och förklarar för mig vad skyltarna längst fram betyder. Första bussen i femte gruppen och i just den bussen får det plats 57 personer. Vi väljer busskö taktiskt för att få åka i de finare bussarna (och för att slippa SL-bussen). Folk svettas och skrattar och pratar om kartor och banor och om vilka missar de gjort i skogen och de laddar sina mobiler i busstaket och de somnar. En mamma förklarar för sin son hur ett kompass fungerar samtidigt som busschauffören ringer till sin kollega och ojar sig över den nye busschauffören som inte riktigt hänger med och hela tiden halkar efter och gör så att kolonnen med bussar blir störd. O-ringen är spännande!

Första etappen. Jag ska inte komma sist, tänker jag när klockan piper och det är min tur att gå in i startfällan. Det kändes faktiskt lite högtidligt att se sitt namn på skärmen i incheckningen på väg till start. Och fint av funktionären att säga "lycka till" till varenda orienterare som passerar. Hon lär vara hes när den här dagen är slut, tänker jag. Klockan piper igen, jag tar min karta och drar iväg. Jag passar kartan noga efter kompassen, stannar upp, kontrollerar ofta. Några kommer fram till mig och frågar var vi är. Lyckan i att veta exakt position och kunna visa! Jag känner mig glad och njuter i varenda löpsteg, av varenda gran

och berghäll och blåbärsris. Och av alla människor som virvlar runt i skogen. Alla så fokuserade och inne i sina egna bubblor.

Etapp efter etapp... och jag klarar det! Inte på något sätt felfritt, men jag är så otroligt nöjd och stolt. Att få trycka på allt vad man orkar i upploppet och känna att man gjort sitt allra bästa. Att springa fel men kunna stanna och titta upp och reda ut var man är utan att bli stressad. Jag kom inte sist, inte en enda gång!

Antagligen är diskingsprocedur, jaktstart, toaköer, busslogistik och mängder med folk i en och samma skog inte en så stor grej efter några år på O-ringen. Men för en nybörjare är det häftigt. Att se alla dessa människor med samma intresse för kartor, punkthöjder, kontroller och färgglada kläder samsas på samma stigar.

Min O-ringenpremiär i siffror (på ett ungefär): 8 nätter på luftmadrass i förtält. 4 salta godisremmar. 30 grader varmt i skuggan. 16 bananer. xx antal liter vatten. 0 hårborstningar. 5 tvestjärtar under kudden. 22 myggbett. Otaliga barr i skorna. 1 väldigt rolig vecka. Nöjd med samtliga 5 etapper.